

Уважаеми съграждани, учители и ученици,

Най-ярката, най-силната, най-безспорната личност в новата българска история е той – Апостолът на свободата.

Васил Левски се е родил и живял в свят, в който доброто и лошото, страхът и надеждите, успехите и провалите, старото и модерното си съжителствали. Свят, в който желанието за промяна било много силно, но никой не предполагал как това да стане бързо и успешно. И тук именно откриваме магията на Апостолското обаяние - способността му да разбира еднакво добре и богатия, и бедния; и търговеца, и селянина; и учения, и неграмотния – едно изключително ценно качество, позволило му да намери най-ефективното средство за превръщането на роба в борец за народна правда.

Трудният житейски път на Левски го е научил, че за да поведеш цял един народ по пътя на собствената му Голгота, е нужно не само да имаш визия за това какво и как да се направи, но и да дедеш личния си пример. Трябва да покажеш, че това, за което зовеш, е наистина постижимо, че саможертвата не е само думи, но и дела, че да ръководиш означава и да носиш отговорност.

Със своята увереност и морална сила Левски безгранично вярва във възкресението на свободна България. Посветил цялата си енергия на постигането на националната революция, той завещава своята вяра на последователите си, а именно, че съдбата е в собствените ни ръце, че и ние можем да бъдем като другите европейски народи.

Представите на Апостола за бъдещето на свободна България очертават един нов, непознат и бленуван от всички българи свят на истинната демократическа република, на справедливостта и равенството пред закона; свят, в който няма да бъдеш преследван за идеите си или за религиозните си вярвания

;

свят, в който всички имат равни права и задължения, равни шансове и възможности.

Сто четиридесет и седем години ни делят от онзи февруарски вторник на далечната 1873 г. когато в покрайнините на тогавашна София, под виковите и ругатните на събраната по заповед на Мазхар паша тълпа, идолът на националната ни революция Васил Иванов Кунчев приема причастието си от поп Тодор с думите: „Всичко, каквото съм сторил, сторих го за Отечеството”.

Този ден е сред малкото дати в националния ни исторически календар, които ни обединяват и дават основание не само да си припомним последните мигове от живота на Левски, но и да погледнем към самите себе си, да осмислим извървения досега път и направим равносметка за онова, което сме постигнали или пропуснали.

Апостолът е нашето мерило за морал и патриотизъм, за дълг, чест и справедливост, за безкористно себеотдаване на кауза, която няма равна на себе си. Воден от убеждението си: „Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си“, той въплъщава изконния български стремеж към свободата, към независимото и справедливо бъдеще.

Вярвам, че ако се научим да гледаме на настоящето си през очите на Апостола, ако се опитаме да съизмерим делата си с неговия аршин, препятствията, които срещаме по пътя си напред, няма да изглеждат толкова непреодолими, а мечтите ни за един по-справедлив и хуманен свят ще станат напълно достижими, защото всичко зависи от нас и е в нашите ръце!

ПОКЛОН ПРЕД ВЕЛИКИЯ АПОСТОЛ!

Валя Берчева

Татяна Спасова

Кмет на община Мизия □ □ □ □ Председател на ОБС-.Мизия